

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Kedd

58. szám.

Pest, június 26-kán 1849.

E lap megjelenik minden nap este, vasárnapot kivéve.

Előfizetés júliustól december végeig Budapesten házhordással 5 fr., vidékre postán borítékban 6 fr. p. p.

Hónapos előfizetés csak helyben, s a hónap első napjától kezdve fogadtatik el.

Előfizethetni helyben a kiadóhivatalban (Országut Kunewalderház) és minden postahivatalnál.

Hirdetések egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 2 kr. pp.

Egyes szám ára 3 kr. pp.

A hivatalos Közlöny mai számában ritkított és nagy betűkkel nyomtatva ez áll:

Hiteles tudósítás szerint azon parancsra, hogy az oláhországi orosz seregek az osztrák erővel egyesüljenek és Magyarországra rontsanak, St. Pétervárról ellenparancs érkezett Lüders orosz tábornok azon jelentése következtében, melly szerint a vezérlete alatt álló oláhországi hadak hangulata oly rossz, hogy azokkal háborút folytatni nem lehet.

Mi nem vagyunk sem hivatalos lap, sem Közlöny, nem is írjuk nagy betűkkel, sem egész hitelességgel azon ma vett privát tudósítást, hogy az oláhországi muszka sereg egy része mult szerdán június 20-dikán a tömösi szoroson áttört, és Brassót elfoglalta.

A szorosot védő csekély számú seregünk elszántan állott ellen a számra tizszer nagyobb ellennek, több ízben visszaverte, s hírszerint 2000-nél több halott árán, kik közt több törzstisztek is voltak, engedte át helyét.

Más tudósítás szerint június 21-kén a Borgoi szoroson is betörték az osztrákokkal egyesült muszák. A két ponton betört muszka sereg száma mintegy 30 ezerre tétetik.

E hirre az Erdélyi mágnások tömegestül menekülnek hozzánk.

De a hadsereg, a nép és Bem lelkesedéssel és a győzelem iránti bizodalommal várja előnyomulásukat azon pontokig, mellyeket Bem az útközetre kiválasztott.

Pest június 26.

Az olvasó világ mostanság nagyon fog csudálkozni, hogy hova lőnek a journalisticának azon nagy hősei, kik Debreczenben oly rettentő dolgokat vittének végbe az Esti lapok hátsábjain.

Mert a ki az Esti lapokat jelenleg olvassa, az azonnal észreveheti, hogy azon urak, kiknek minden második szavok organisatio volt, eltűntek az ártatlan szerkesztő oldala mellől.

Hogyan is lehetne, hogy a ki mindig avval hánykolódott, hogy ő nem volt soha novella-író, nem ujonoz a politicában, hanem már tiz esztendő óta tanulja a statustudományok különböző ágait, mint p. o. korteskedést, táblabíróságot s mindazon tudós czikkeket, mellyek a Staatslexiconban megírva vannak, hogyan lehetne, hogy egy illy kitünő egyéniség egyszerre elhagyva minden hűhót, oly ártatlan és vizet nem zavaró czikkeket írjon, minők most az Esti lapokban megjelennek!

Azonban még annál is csudálatosabb volna, ha valahogy azon desperatus homloku és égfelé meredő haju uri ember, kinek homloka minden ránczában a filozofia, arczának gödröcskéiben a Shakespeare-szerű ideal-poesis vett tanyát, kinek minden gondolatja a géptanban még felfedezetlen mesterségességű csigák és rajtok forgó hajókötelenek százlőerejű hatalma által vannak a lélek és eszmélkedés fenéketlen mélységű aknáiból napvilágra pumpolva, kinek minden szava a mondat és Döbrentei Gábor szellemében van ragozva és hajlitva oly törzsszótagokból, mellyeket Tuhutum óta csak ők hárman használtak, csudálatos volna mondjuk, hogy ez uri ember egyszerre elvesse a szónoklat és stylus minden fegyvereit s kimosdatlan pongyolaságú és fűzővállba nem szorongatott írnóddal jelenjék meg a „közélet küzdhomokán.”

Ah! elfáradtunk ez őt utánozni akaró, de abba beleromlott periodusban!

Azonban komolyan mondjuk, hogy az Esti lapokban nem csak a debreczeni A. B. C. N. és X. betűket, hanem hasztalan keressük azon két kitünő egyéniség kezének nyomait is, kik egykor a szerény és igénytelen szerkesztőnek személynői és lelkének istápjai, politicájának pezsmái valának.

Oh Jakoya gyászol éretted Marczinak szíve s közel áll a megrepedéshez.

Hát még minő nélkülözést kell kiállania a nyájas olvasónak, ki megszokta volt nem is nevezni édes álomnak, mellyet nem az Esti lapok szenderítő hatalma okozott, nem is nevezve kellemes szivarfüstnek, mellynek fidibusa nem a Kazincziádok lángoló eszméiből telett ki.

És végre, minő kiszámíthatlan kár a politicát diletantismusból űző azon szerencsétlenek és járatlanokra nézve, kiknek egyetlen iránytűjük az eszmék tengerén Kovács Lajos vezérczikkei valának, tudván minden ember, hogy a hova ezen eszmék mágnesese északot mutat, ott mindenestre dél van és mindig a legkönnyebb kezeléssel kiszámítható a merőben ellőnkező polus azzal, mit a mágnesztű mutatójára felírva találunk.

Mi nekünk azonban őszintén megvalljuk, nem

egy nyugtalan órát okozott annak tudata, hogy az Esti lapokat Debreczenben dirigált cotteria elnémult. Ugyanis ezen urak akkor, midőn az állapotok kutyául fordultak, rendesen mindig visszavomulának oduikba s füleltek a közelgő vészre, és ki se dugták (mint a murmutér) fejüket addig, míg nem kezdett tavaszodni az idő; és valóban megszeppentünk, hogy elhallgatásuk nem valami közelgő bajnak a jele-e? valami kitörni fenyegető vihar, melly távolabb van még, semhogy az, ki az ő sasszemökkel a természettől felruházva nincsen, észrevehetné, de melly bizonyosan ki fog törni, mert valamint a só a közelgő nedves és esős időt megérzi s megnedvesedik, úgy ők is mindig megérzik és kiizzadják a megpróbáltatásnak közelgő napját.

Kivált mióta oly végetlenül szakértők levének a természet minden országaiban, hogy a tudomány, bölcsesség és előrelátás nincs is feltalálva más számára, csak a ki tőlök vesz leczkét a politicából s izzadozik szakértő ministerialis rendelményeik pontos végrehajtásában.

Azonban miután mindcsak hasztalanul vártuk a kitörendő véaszt, (mert hiszen nolle, velle, a szakértetlenek is csak ki vannak téve az áztató zivatarnak) végre arra jutánk hogy tán valami egyéb oka van e baljóslatu elhallgatásnak.

És képzeld ő nyájas olvasó! nyomára jöttünk.

Megmondjuk-e neked is?

Megmondjuk igenis, hogy ne hányjanak többé a kétség és baljóslatok tengerhullámai, hanem emelkedjék ki e habokból a reménynek fényes gyöngye, s ne szórd hasztalanul (mint Kazinczi Gábor) „a part homokját a tenger sivar hullámsirjába.”

Egyszerű a dolog.

Nekik lélekzetet kelle venniök. Kifogyott belőlük a szusz.

De nehogy azt hidd ő szerencsétlen és minden tapintat nélküli olvasó, hogy a beszéd és irás svadájának szuszusa fogyott ki belőlök;

Hanem a hitelnek, melly élteti a politicust, mint a viz a halat s a levegő az embert, mely nélkül megfullad.

Most már várnak csendesen, hogy az olvasó, ki Debreczenben megtanulta volt elfordulni tőlök, felejtse őket egy kissé, hogy ne ismerjen reájok, majd ha egész cotterriástól együtt újra megjelennek.

Mert jól tudják ők, hogy szakértőségük csak a pénzügyi vagy közlekedési minister előtt kedves, a közönség pedig fut az ő lehelletöknek érintésétől...

Lessük el, hol és mikor ütök föl fejüket.

Z.

Hunkár Antalnak.

Főispán ur!

Távol öntől, szóval nem nyilatkozhatom, a szerencse sem jutott, hogy levelezésben lehetnék önnel: kénytelen vagyok a sajtót mint közlekedési eszközt használni.

Ön, mikor Debreczenből a megyébe, melynek főispánja, megérkezett, bizottmányi ülést tartott, hol a tisztikar érdemeit s az ellen ottlétében is tanusított hazafias magaviseletét előterjesztvén, a tisztikart megerősítette, sőt az időközben az ellen biztosa által folyamodás nyomán kinevezeteket is meghagyta, igen természetes, hogy azok, kik a tisztikart ismerték, ezt nem helyeselték és mivel főispán ur nyilatkozata szerint mindent discussió alá kíván bocsátani; bátorítva ez által az elégedetlenek, megkérték önt egy tisztújítás tartására, melyben ha ki az arany tűzpróbáját kiállandja, ám maradjon hivatalnok.

Ön főispán ur, mivel ez indítvány általánosan helyeselve lön, megígérte, hogy rövid időn tisztújítást tart s így történt, hogy június 4-kén az egész megye részeiből jött össze egy bizottmány; azonban

Ön ekkor ismét a tisztikar erélyességére, hazafiaságára hivatkozva felszólítja a jelenlevőket, hogy a tisztikar egyéneiben nyugodnának meg.

Lett láрма, sokan ön iránti — mondom, csak ön iránti pietásból helyeslőleg, mások elégedetlenül nyilvánítván érzelmöket.

A tisztikar szerénységéből lemondott, ön forciozta, különösen az első alispánt, ez vagy négyszer a gyűlésben lemondott, s mindannyiszor távozni akart s tán távozik is, ha a körüle állók nem tartóztatják s vissza nem tologatják székebe.

Higye meg ön, ez valóságos komédia volt s önkénytelen eszembe jutott, Jellachichnak találkozásával Istvánnal a Balatonon.

Végre tán ötödszöri szónoklásában kijelenté az alispán, hogy ha csak halálbüntetés terhe alatt nem parancsolja ön neki alispányi széke elfoglalását, ő hivataloskodni különben semmi esetre sem fog.

Ekkor ön kivette zsebéből a decretum paritionalét s főispánból kormánybiztos lett, és teljhatalmánál fogva a tisztikarnak megmaradását megparancsolá; mi történt ezután? ön is tudja, én is tudom. Annyit mondhatok, hogy előbb nyájas pofát vágni s szinlelni, mintha a megye, a többség, a nép s azután, midőn észreveszi, hogy a többség a nagyságos ur véleményétől eltér, hirtelen előrántani a teljhatalmat, olytett, mely egy jezuitaquiardiannak sem vált volna szégyenére.

Engedje meg, ha kinyilatkoztatom, hogy önnek ezen makacs ragaszkodása okát felfogni nem tudom.

Tán azért, mint mondá ön, mivel a múlt évi september hó 3 hetében 1000, szóval ezer önkényes nemzetőrt állított ki a tisztikar, és pedig önnek közben járása nélkül, önnek távollétében.

Ön ezt érdemül rója föl a tisztikarnak, én nem, miért? majd megmutatom.

Emlékezik ön, hogy a kormány akkoriban önkényes nemzetőrök kiállítását hosszabb időre kérte a megyéktől, oly igérettel, hogy azután az ott hon maradtak nem fognak kimozdítani.

Ugyan kérem, mikor a tisztikar magát s kegyenczeit illyképpen kibúhatni hitte a nemzetőri szolgálatok alól: érdem-e, hogy rövid időn kiállította az irt öszszeget?

Itt tanácscsal is szolgálhatok: kísértse meg ön főispán ur kihirdetni megyéjében, hogy minden családátya, ki 2 hét alatt 1 ujonczot felszerelve kiállít, gyermekeit ez által a katonáskodástól megmenti, én hiszem, 2 hét alatt önnek egy kész zászlóalja lesz, de érdemök lesz-e ez a kiállítóknak vagy sem? már más kérdés.

Erélyesnek is mondja önet tisztikart.

Bizonyosan nem tudja ön, hogy az ellen elvonulása után 4—5 nappal is a szomszéd, különösen Győrmegeyéből épen azon bírák járásain átszöktek a hazaárulók, kiket ön legerélyesebbeknek tart, egy főczinkost saját szememmel láttam szökni, de mivel ön kedvenczeiben nem biztam, kénytelen voltam vasmegeyi tisztviselőket figyelmeztetni, lett-e siker, nem-e? nem tudom.

Különösen megemlítette ön, hogy az ellen ottlétében sem viselték tisztviselőink magukat úgy, hogy tetteikből honfiatlanság világlanék ki.

Ezeket is ön mondá, természetes, mert kik ön távollétében történekről értesíték önt, nem voltak mások, mint tisztviselők, már pedig az életben nem fordult elő eset, hogy ember, ki magát szereti s élni is akar, öngyilkos lett volna.

Nem hagyhatom említetlenül, mert ha eszembe jut, mindig kaczagnom kell — ön hallhatta, mikor ama híres tisztújításban, mely ha minden volt a világon, de tisztújítás nem, fölkeríte önt egy sívó-rívó főbíró, (nem mondok ki nevét, hisz ugyis tudja ön, mellyik) hogy a gyanusításoktól ója meg őket főispán ur.

Jaj neked nép!!! melynek tisztviselői főispáni oltalomra szorultak a gyanusítások ellen, illyenek aligha fognak versenyezni a debreczeni hongyulés tagjaival.

Egyébiránt önnek akkori eljárását önnek nagylelkűségéből magyarázom, mert hisz ön maga mondá, hogy a kormányzó elnököt általános közböcsánat adására akarta reábirni.

Engedjen meg ön, ha személyünk ellon elkövetett hibák megbocsátásában nagylelkűek lehetünk, nem következik, hogy többek, vagy mi több, a haza ellen elkövetett vétkeket mi, kik csak kiegészítő isten tudja hányadrészei vagyunk a hazának, a többinek meghallgatása nélkül meg bocsáthatnók. Ezeket önnek tudtul adni jónak láttam.

Sopor.

Pest június 25-én.

Nagy Gedeonnak!

Épen arról álmodtam, hogy a nemzetgyűlésben, mely a Ferencziek egyházában tartaték, 140 képviselő, részint ministeri hivatalnokok, részint közbírák, részint kormánybiztosok, részint őrnagyok, tizenhárom szótöbbséggel fényes eclat-val megbuktatták a képviselőség és kormányhivatalnokoskodás közti incompatibilitás kérdését.

A ministerium életkérdést csinált a tárgyból, (olyan kérdés is ez, hogy ha megbuknék vele, alig lenne több életkérdés) és így a győzelem tökéletes volt.

Szemerének az nap kedélye derültebb, mosolya bájolóbb, egész lénye simább, ő maga a személyesített courtoisie és galanterie volt.

A képviselők többsége azon öntudattal ment ebédelni, mikép a mellett, hogy saját érdekében fáradott, végre tehetett valamit azokért, kik értők (???) elég bátrak, a jövődó itéletét reprobatióját magokra venni.

A baloldal szinte megelégedetten és mosolyogva távozott.

Érezte, hogy a hírt, melyet az ügyetlen clarinetesek szerfelett megfeszítnek, nem lesz óriási munka elpattantani.

A közönség is jó kedvvel ment haza; mert a viták élénkek, az asszonyok szépek valának.

Az egész világ jól érezte magát, kivéven csakoly személyemet, ki természetes gyengeségnél fogva a tömjénzagtól irtózom.

Pedig részint abból, mit a jobboldalról egy két ember, ki még hivatalt nem kapott, elhintett, részint régi maradványból, jött még annyi az orromba, mennyi elég volt arra, mikép úgy éreztem magam, hogy maga egy történeből ott felejtett szent Sebestény is szánakozni látszék fölöttem.

Képzelheted tehát, hogy egy szikrát sem bossankodtam, midőn álamból felébresztetem.

Mint első levelemben enlitém, a famosus Svedenburg állott előttem.

Fehér szakállá mellig ért, mint egy rác püspöknek, szemei ragyogtak, mintha anisett helyett kamphort innék: fehér finom kezei és hoszu körmei akármellyik külügyministeri titkárával vetekedhetek volna elegantiában.

Orra haragos; hasonlított a tulérett ugorkához, fogai hamisak voltak a Pfeffermann gyarából, egyébiránt magas sarku csizmát hordott vadásztól, és nyakravalót battistból, mint csekély személyem.

Fekete Vadermörderje kedves kanyarlatu fülcinek alkalmatlankodni látszék, kalapját pedig, mely tökéletesen hasonlított a debreczeni reformatus papokéhoz, midőn temetni járnak, igen udvariasan hóna alatt tartotta, egészen a la Marquis de Carabas.

Togája olyan volt, minót vorschritsmässig viselni kellend azon egynéhány cultusministeri hivatalnokoknak, kik történetesen nem papok. Egyik zsebéből a Közlöny azon száma kandikált ki, melyben a belügyminister a cholera-ról értekeztek.

Végre egész alakja imposant és mégis nyá-

jas volt; ellenkezője egy igen nagy férfinak, ki meglehetősen bárdolatlan, de azért eő hiúságának nem csekély boszúságára még sem imponál.

Kingrottam az ágyból és nem levén háló kötösöm kéznél, papucsom pedig a nőm szobájában maradván, hirtelen magamra rántottam egy peignoirt, mellyet lepedőnek néstem, bebujtam egy debreczeni bagariába és tőlem kitelhető „grace“ al egy fauteuilt rúgtam magas vendégem alá, magam pedig egy alacsony táboriszéken foglaltam helyet.

Ó úgy nézhetett ki, mint egy Jules Janin-féle velencei masque, én pedig a bagaria nélkül tökéletesen hasonlíthattam a Banquo szelleméhez.

„Uram“ mondá ő több százados hangjával (azok után, miket már veled közöltem) „az okát miért van épen ön egy hatalmas társulat által kiszemelve nem mindennapi hatalom gyakorlataira, ne kívánja tudni.“

„Nem is szükség“ vágék közbe „azt nálunk nem szokás kutatni. Kérdik a mennykövet, miért menykő? tevém hozzá költőileg.

„Ön ovatos lesz a kezébe adandó eszközök fölhasználásában“ tevé hozzá vendégem, „legkisebb visszaélés, és ön elveszti azokat.“

„C' est juste“ volt rövid válaszom, ámbár ez nálunk nem szokás gondolám magamban; hanem „soit“ tevém hozzá fűhangon.

„Ha ön túllépi hatáskörét, a n.-váradí, nagykállói és pesti véstörvényéseket újra életbe fogom léptettetni, elnöknek Molnár Jósefet újra ki fogom neveztetni, és ha ön főbe nem lövetik, nem lesz az ön hibája.“

Majd megpukkadtam volna, ha mertem volna nevetni.

„A czél, mire ön hatalmát használhatja: az igaz democratia.“

Közremunkálni ennek kivívására, ez legyen életének fő föladata.“

Most vettem észre, hogy az öreg nem tréfál.

„Itt egy szekrény; az irat, melly benne van, megmondandja önnek, miképp használhatja azokat, mik a szekrényben foglaltatnak.

Szó nélkül átvettem a szekrényt, ha nem lennék asmodeus, keresztet vetettem volna.

A szekrény könnyű volt, mint a külügyminis-teri tárcza.

Rejtelve?

Csak lassan, ez nem a Szigligetie, hogy egyszerre kitaláljuk.

A s m o d e u s.

Egy jelenet az a la Szemere organisált rendőrségnél.

Egy szép történetet mondok önnek Márczius!

Ön tudja, mennyire el van az ország borítva százas bankóval, ön fogja tán azt is tudni, hogy itt Pesten csak tetemes levonással, 5—10% veszteséggel válthatja fel az ember fia ezen drágalatos papirokat.

Minden ember örült tehát a kormány azon rendelkezésének, melly szerint a központi rendőrhivatal valahára ezen bankók beváltásához fogott.

Azokban „a tedd ide, tedd oda“ féle táblabírórendszer itt is kimutatja foga fehérét.

Ugyanis naponként csupán 5000 pft váltatik be; képzelheti ön tehát azon boszantó tolakodást és kapkodást, melly itt napi renden van.

Én Bánságból jöttem fel egy százas bankóval, mellyet csupán szívességből egy Lugoson állomásozó Bem seregebéli honvédnek válték fel, hol az embert uton utfélén erőszakolta a katonaság eme bankók felváltására.

Több ízben próbáltam ez érintett rendőrhivatalnál eme bankó beváltását, de mindannyiszor sükertelenül.

Végre türelmem veszvéen, körülállóimnak panaszlám az illetők eme hanyag és félszeg intézkedését.

Többi közt a ministerekhez is nehéz és minden türelmet kimerítő juthatást is megemlítém, azt találtam mondani, hogy az ember Metternichhez előbb bejuthatott, mind a mi republicanus-democrata ministereinkhez.

Ezt történetesen meghallja egy rendőri tentyaló Sedlnitzky iskolájából, és bejelenti a főnöknek. —

A főnök a nélkül, hogy tudakolta volna a körülményeket, inasai szobájába zárat.

Nem sokára bejön hozzám egy piszkos ingü tentyaló, és nevetem tudakolja, és mi ügyben tartózkodom itten, egyszersmind épületes leczkét tart arról, hogy én Metternichet feldicsértem, ministereinket pedig gyaláztam.

És csak ebből vevén ki bezáratásom okát.

Mondja meg ön nekem Márczius! hogy a mi patakvérral szerzett ujdonan-uj szabadságunk-e ez? hogy maga s a n fizetett tisztviselőink sértetlenségre igónyt tartva, az emberrel így bánnak?!?

Mondja meg ön nekem, ha már velem így bántak, hogy bánhatnak más ember fiával, ki szinte statuspolgár, kinek szinte véres verejtékkel áztatott kenyerét eszik, ezek a mi magukat úgy nevező republicanus tisztviselőink, de ki együgyű levén, elég birkatürellemmel van megáldva az illy Sedlnitzky-féle bánásmódot eltűrni?

Én polgártárs! egész életemben republicanus valék, egész életemben nyilván és a zöld asztalnál is kikeltem a hanyag tisztviselő és a táblabírói eljárás ellen, a nélkül, hogy valaha valamely közhatalossal collisióba jöttem volna, csupán a feketesárga seregek Lugostól történt futása alkalmával vitt volna el magával a temesvári kazamattákba, ha körmei közül szerencsésen nem menekülök meg, most a republicanus rendőrfőnök néhai collega ő tekintetes urasága, a szabadelvű (?) ismeretes volt gyorsíró, méltatott egy félórai inasszobájára, mert magas személyét nem ismerve, behívatom alkalmával ezt mertem kérdezni, hogy hát ki legyen az ur? és mit akar velem?

Már most még egy végkérdést, mondja meg ön nekem: valljon eszelős vagyok-e én, ki ezt irtam; mert a drágalatos rendőrfőnök orvosilag akart megvizsgáltatni, meg-meg újra bezáratni, ha nem hallgatók és nem takarodom — saját művelt (?) szavai.

Mindezeknek, meg száz egyéb szónak is csak az a vége, hogy valamint kutyából nem lesz szalonna, úgy a tekintetes nemes táblabíróból soh'se lesz republicanus-democrata tisztviselő.

Higye ön ezt el.

Pally Ágoston,
ügyvéd és krassói bizottmányi tag.

N.-Bánya június 18.

Szerkesztő!

Kétségbe esett szívvel kérjük önt jelen soraink felvételére; mert csak így véljük, hogy ezen isten és emberiség törvénye ellen való bánásmód alól megmenekvünk.

Már 3- és 4 hava, hogy Kővárvidékéről külföldi hatóságok által ide fogházba kísértetünk; nem akarjuk, mert bűn volna mondanunk, hogy mindnyájan ártatlanok vagyunk; de annyit mégis tisztá öntudattal, mi bűnösebbek állíthatunk, hogy vannak közöttünk olly ártatlanok is, hogy nem büntetésre, de dicséretre méltók volnának.

És mégis Kővárvidéke előjárósága ezen idő alatt még csak vizsgálatot sem tartott; annál kevésbé ítélte el, úgy annyira, hogy a férgék testekben már mély gödröket ástak.

Most mióta jó kormányunk a helybeli hadbíróság felállításával katonai hatóság alá vett, mint egy vigasztaló angyal tünt fel egünkön; mert a törvényes vizsgálat igen szép sikerrel folyt, s hinni kezdtük, hogy nem sokára vagy bűnhődni, ha vétkeseknek, vagy szabadulni fogunk ha ártatlannak találtatandunk.

Mi többekkel már meg is történt; most azonban újra értésünkre esett, hogy kormánybiztosi rendeletet folytan újra a kővárvidéki hatóságnak adatánk át.

E gondolat iszonyu, higye el édes szerkesztő ur! és lélekölő; midőn minyájunk bűne az, hogy az erőszaknak hódolánk, s minket szegényebb sorúakat, a sok fölöttünk ítélő bírák, egymásra hagyva a vizsgálatot, vizsgálatlanul illy nyomorral s s mártíronnossággal büntetnek; addig a hasonlót nagyobb vétkű gazdagabbak szabadon járnak, s talán fölöttünk ítélnek is.

Azért kérjük szerkesztő urat, írja ki e pár sorokat lapjába; hogy legalább, ha már a kat. bíróság alól kivettek is, bíráinkat gyorsabb eljárásra bírjuk.

Az emberiség nevében kérjük, tegye meg elhagyatott ügyünk pártolására.

Hódolattal maradunk

alázatos szolgálí,
a kővárvidéki rabok.

Nyilatkozat

a Márczius 15-dike folyó évi június 18-diki, és az Esti lapok június 13-diki számjára.

Régen vártam Láng tanácsos fölvilágosítására, melly, mint hittem, nem maradhatta el.

Tanácsos urnak előadása a Márcziusban az aranyokra nézve, igaz, azon különéggel, hogy neje az aranyokat elhozta ugyan, de férjemet hon nem találván, azokat, nem tudom mi okból visszavitte, s midőn tanácsosné asszonyhoz másodsor szerencsém volt, már akkor férjem elutazott Szegedre, s így az aranyok nekem, s nem férjemnek adattak vissza.

Ez s épen nem rossz szándék, mint Mokrai az Esti lapban állítja, volt oka, hogy a 400 arany Láng tanácsos nevére maradt férjem írományai közt feljegyezve, kinek hollétét Szegedre lett eltávozása után csak akkor tudtam meg, midőn fájdalom, puskapor és golyó által már kivégezve volt.

Nagy méltatlanság tehát azon bizonyos Mokraitól, holt férjemet, ki magát nem védheti, azzal gyanúsítani, hogy a jegyzékben maradt 400 aranyokat férjem szállítótársainak akarta volna hamisan felszámítani, mert azok iránt már a társaságnak némely tagjai értesítve vannak, s illetéket minden tag átveendi, mihelyt a társaság összejövend. Hála és nem megvesztegetés volt célja az említett aranyoknak.

A mi Mokrainak azon hamis állítását és férjemet becstelentő rágalmát illeti, mintha férjem szállítótársait már többször megcsalta volna, a miért orrára is kapintottak légyen: bátran hivatkozom a szállítótársaság minden tagjaira, kik férjemmel a legbarátságosabb viszonyban éltek, és kik, mihelyt összejövendenek, saját nyilatkozatukkal megczáfolandják Mokrainak férjem ellen nyilvánított aljas rágalmait.

Szünjék meg hát azon bizonyos Mokrai meghalt férjemet, ki őt számos jótéteményeivel halmozta és ki magát most már nem védheti, hamis felszámítási akarattal olly alacsony módon gyanúsítani.

A jövendő, hiszem az istent, fel fogja még deríteni, ha valljon férjem megérdemlette-e sorsát, melly neki élte utolsó perczeiben jutott.

Özvegy Becsey Károlyné,
született Gónczy Anna.

Honvédeink számára hozzánk beküldöttek: Kovács, Szalakszentmártoni lelkész ur egy huszárpisztolyt, 2 törülközőt, 1 lepedőt; ugyanotani iskolaleányok 4 font tépést és sebkötőket.

H I R D E T É S E K.

33. 2—1
A budai casinóba f. é. sz. Mihály napjától kezdve igen kedvező feltételekkel egy vendéglős kerestetik. A vállalkozni kívánók bővebben értesülhetnek egyesületi igazgató Götz Alajos urnál (vár, Batthyány ház, disztéren.)

Pest város közönségének.

A helyhatóság minden hatalmában álló eszközöket a közönség jólétének és boldogságának föntartására és előmozdítására fordít s fölhasznál. De a legczélsezerübb intézkedései is, csak úgy vezethetnek sikerre, ha azoknak létesítésére mindenki kész segédkezet nyújtani.

Jelenleg a napisziükségeknél legfontosabb részét képezi a tisztaság. — A zsarnok osztrák ellenség gyűlöletes uralma alatt e város kebelében mi sem történt a tisztaság tekintetéből; a betegek és sebesültek vészes gözéhez az utcák, sikátorok és köztérek undok rondasága is járult. E város bús sír volt szellemileg, de az volt anyagilag is.

Lelkes honvédeink a büszke de gyáva rabló

sereget elűzték, ekkor következettbe az annyi dicsőséggel bevégzett budai ostrom, és ezalatt Pestnek gyalázatos lövöldöztetése, ez időben a tisztaság körül gondoskodni nem vala képes a rendőrség. Mindezen vészek elmúltával azonban ideje, hogy e tárgyra komoly figyel et fordítson.

Polgártársak! a jelenlegi betegségek egyik főoka a levegő tisztálanságában rejlik, melly az ártalmas kigőzölögések által még nagyobb fokra emelkedik. A szemét és rondaság, melly az utcákat ellepi, és a különféle iparüzlet és gyártástól elmaradt anyagok és folyadékok a legtisztább léget is dögletessé teszik.

Itt tehát nemcsak a csinoság, külcsin és illedelem, mellyek a műveltség külsőjeit képezik, hanem mindenünknek jóléte, egészsége s élete forog kérdésben; megvárom tehát, hogy polgártársaim ezeknek szükségét, nélkülözhetlenségét belátva, nemcsak önmaguk lelkiismeretesen teljesítendik, hanem buzgó segédkezet is nyújtsanak, hogy a következő szabályok mindenki által pontosan megtartassanak.

1-ször. Meghagyatik szigoruan minden háztulajdonosnak, hogy házában ne engedje a szemetet halomra gyűjteni.

2-szor. Kötelesek a város szeméthordó haszonbérnökével magokat érintkezésbe tenni, ki csekély díjért kihordja a szemetet.

3-szor. Kötelesek a háztulajdonosok kieszközteni azt is: hogy udvarukból az utcákra sem szemét sem pedig gyártás- és illy üzletektől maradt folyadék ki ne menjen.

4-szer. Sikátorokra, köztérekre és utcákra tilos bármi szemetet vagy rondaságot kivetni.

Minden háztulajdonos, ki nem teljesítendik a kellő föltgyeletet, minden gyárnokok, iparosok kik gyártásukat tisztán nem kezelik, és minden lakosok, kik áthágják az érintett szabályokat, első ízben 20 pft bírsággal, ismétlés esetében pedig érzékenyebben fenyítettnek; az illy kihágások bejelentésére mindenki felhivatik.

Polgártársak! ön saját jólétetek forog szóban, saját egészségtek és boldogságotok követeli a rendtartást; elvárom tehát, mikép nem a büntetés féltelme, hanem saját egészségtek fontossága fog a kellő szabályok megtartására vezetni.

Pesten, junius 19-én 1849.

Lombay Imre,
városi h. főkapitány.

2—2 29
Dr. Oesterreicher,

lakik Nádor-utcában (volt Szél-utca) Marczibányi-házban (Tigris mellett) 2. emeletben.

24 3—2
Bécsből érkezvén

legujabb hölgy- és férfikelmékekkel ajánlkozik Krajcsovic János a német színház épületében.

18. 2—2
Sajtó alatt van és rövid idő múlva megjelenik:

TÁBORI SEBÉSZET,

Kórodai előadások

Balassa János

magy. egyetemi tanártól.

Kiadja: **Emich Gusztáv.**

3—2

30

Jószághaszonbérlet.

Pestmegyében kebeleztet Ürbösi pusztában néhai Sárközi Imre záros tömegéhez tartozó 100 holdból álló birtok a rajta levő épületekkel folyó 1849. évi július 8-dik napján reggeli 9 órakor Pesten Lövész-utczában 362. sz. háznál Ensel Sándor gondnok által árverés után folyó 1849 évi Sz.-Mihály naptól kezdve 3 évre haszonbérbe adandó, mire nézve a bérleti kívánók szükséges bánatpénzzel ellátva ezennel meghivatnak.

19. 3—3

A kolera ellen óvszerül

ajánlom általam föltalált és készített jó ízű föltalalmat, melly görcs, gyomoronyomás, hasrágás, étvágytalanság s egyéb gyomorhajok ellen is fogatos hatással bír.

A t. cz. közönség könnyebbségeül ezen föltalált Éder F. M. urnak a váczlutzában arany elefánt-hoz czimzet fűszerkereskedésében, és Hauser F. L. urnak a vas tuskó czimű házbani fűszer- és bórkereskedésében is kapható.

Grassel Lőrincz,
polgári szesz- és boreczetgyártó.
Rakhelyem: belváros, fehérhajóutca, 660. szám.

Nemzeti színház.

Pest, kedden, junius 26-kán, 1849.

Fiatal házások,

vagy:

Megházasodtam,

Eredeti vigjáték 3 felvonásban. Irta Csató Pál.

Rendező: *Szentpéteri.*

Személyek:

Fénypatakiné, gazdag özvegy	Miskolczy Jul.
Rózsa, leánya	Komlóssi Ida.
Paulina, ennek rokona s barátneje	Csercsér Nat.
Báró Felleghy Hector	Hubenai J.
Lengy Károly, birtokos, tisztii	
titoknok	László.
Háfmos, ügyvéd	Szerdahelyi.
	(Bartha.
Fiatal urak	(Vadász.
	(Balácsi.
Szalmásy, falusi nemes	Szilágyi S.
Lajos, fia	Turcsányi.
Jancsi, Lengy inasa	Telepi.
Netti, komorna Fénypatakiéknál	Novák Teréz.
I. övy, zsidó	Szilágyi Pál.
Varga	Balog.
Szabó	Petrik.
Inas	Virág.

Történik Pesten.

Felvonások közt előfordulandó tánczok. Első felvonás után: Angol kettőstáncz Kurz Antonia és Sári Fáni által.

Harmadik felvonás után 1.) Kettőstót táncz, Ámon Róza és Eötvös Borcsa által. 2.) Komoly négyes, tánczolják Kurz Antonia, Sári Fáni, Grafmayer Josefa és Campilli. 3.) Magyar táncz, Eötvös Borcsa, Ámon Róza, Viszki Klára, Mikoláné, Peron és Mikola által.

Kezdeté 7 órakor, vége 9-kor.